

TABALET.

Es farien vostes mil creus de vore la correspondencia donsainil: tota ella es en vers, y *diggo*, versets d'eixos que li fan posar el cap baix l'ala, y amagarse darrere la porta á la pobra musa del Chuquer.

La ú mos comensa la seua epistola dient—

«Esta carta franquechada,
Ya que té pagat són preu,
No mereix que 's remitixca
Al Micalet de la Seu»

L'atre mos se despencha en estos termes—

«Pera enterár á la chent
D'un llans molt orichinal,
C' há pasat en Ontinient,
No hiá millor instrument
Que la Donsayna y tabál»

Y luego este mateix mos referix un fusilament molt singular, en que la victima ha segut un banc de pedra-picá, contra cuya *inossente* testerola es desaparareu ara temps arrere una porsió de trabucaes. ¡Pobret! ¡Deu que l'hacha perdoual!

Tambe hiá qui li pega per lo sentimental, y nos encaixa algun epitafio, *como* por egeemplo—

Apretat com el panfigo
S' encontra asi solerrat
Ú que vá ser abogat,
Y en-chamai pasá del *Digo*:

Fiel-de-fechos d' uns poblets
Era el que asi baix reposa: